

Bemærkninger til forslaget

Ad 1)

Folketinget vedtog den 26. maj 2000 en ændring af serviceloven og af retssikkerhedsloven, som med virkning fra 1. januar 2001 har til formål at sikre børn og unge den bedst mulige støtte, herunder at der skal lægges vægt på at give barnet eller den unge en stabil og god voksenkontakt og dermed fremme kontinuitet i opvæksten (lovforslag nr. L 232, 1999-2000). Målet med kriterium 1 er at styrke formålet med servicelovens regler om at sikre en indsats over for barnet eller den unge, der er til deres bedste.

Der blev ved lovændringen indsat en bestemmelse om, at kommuner skal underrette hinanden, hvis en familie flytter, og i tilfælde, hvor fraflytningskommunen finder, at der er behov for særlig støtte til familiens børn.

Det skal understreges, at en ny kommunes revurdering af sagen ikke nødvendigvis er forkert. Men det er afgørende, at det sker med udgangspunkt i barnets tarv, og det må derfor indebære, at man er overordentlig opmærksom på at undgå brud i kontinuiteten i anbringelsen, der vil være skadelige. Hensynet til barnet skal derfor indskærpes, og følgelig – som nedenfor foreslået – skal man sikre, at kommuner ud fra en konkret og individuel vurdering handler i overensstemmelse med intentionen om at sikre barnet kontinuitet. Der skal derfor også gribes håndfast ind over for kommuner, der i urimelig grad lader børn flytte rundt. Denne indgriben skal således sikres via forslaget om at give ankestyrelsen bedre muligheder for og pligt til at gribe ind.

Der er eksempler på, at tilflytningskommunen ændrer på barnets handleplan og dermed risikerer at bryde ind i et godt forløb, hvor barnet, uanset om det er faldet til i en familiepleje eller døgninstitution, skal flytte til en anden døgninstitution eller familiepleje tættere på forældrene – beslutninger, der imidlertid kan indebære, at et for barnet godt forløb i den eksisterende anbringelse afbrydes.

Beslutningsforslaget skal endvidere forhindre situationer, hvor kommunen – uanset hvilken – hjemgiver

eller flytter barnet på trods af, at både anbringelsesstedet, forældrene og barnet ønsker at opretholde anbringelsen.

Det ville være en god udvidelse af både barnets og forældrenes rettigheder, hvis der indførtes en regel om, at barnet ikke kan flyttes fra en anbringelse, hvis det selv, forældrene og anbringelsesstedet er enige om, at anbringelsen skal fortsættes. Det ville begrænse kommunens mulighed for at ødelægge gode anbringelser.

Endelig ønsker forslagsstillerne at sætte fokus på behovet for et bedre og mere velkvalificeret samarbejde kommunerne imellem samt ikke mindst i forholdet til såvel barnet og den unge som de forældre, der flytter mellem forskellige kommuner, mens barnet er anbragt. Der skal føres et skærpet tilsyn med, om kommunerne lever op til dette hensyn.

I den forbindelse er det vigtigt at se på den enkelte sagsbehandlers rolle i forløbet med hensyn til, at barnet, i det omfang kommunen overhovedet fører tilsyn med barnet, kan udsættes for med jævne mellemrum at få en ny kontaktperson, som måske har et andet syn på barnets fremtid m.v. Barnet skal samtidig forholde sig til en ny og fremmed person. Det kan give utryghed og en oplevelse af, at barnets eventuelt gode kontakt til den oprindelige sagsbehandler/kontaktperson fra den oprindelige kommune ingen betydning har.

Kriterium 1 har derfor til formål at sikre, at der er så få personer som muligt fra det offentlige, som barnet skal knytte kontakt til, og som har ansvaret for at føre tilsyn med barnet. Ved udførelsen af reglerne skal der lægges vægt på, at barnet fortsat skal anbringes med det sigte, at der skal foretages hjemtagelse, når familien er parat og det er til barnets bedste. Det skal understreges, at de lovændringer, som beslutningsforslaget pålægger regeringen at gennemføre, skal gælde såvel for tvanganbragte børn og unge som for frivilligt anbragte.

Ad 2) og 3)

Forslaget har til formål at sikre, at Den Sociale Ankestyrelse får fuld kompetence til at gå ind i sager af